

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

er det højaktuelt i dag, og så bør det være en pligt også for dette parlament og denne regering at finde nye veje for tilvejebringelse af et grundlag, der kan bidrage til forståelse om en fredsordning med Tyskland. Man kan ikke nøjes med at sætte sig hen og sige, at vi allerede har taget stilling til spørgsmålet om Tysklands oprustning, og at der ikke er noget at gøre ved dette spørgsmål mere. Det er et dårligt standpunkt, og jeg må sige, at det skuffer mig, at den højtærede udenrigsminister ikke vil interessere sig for at finde nye veje i spørgsmålet; når man må erkende, at man er kørt fast på det foreliggende grundlag.

Jeg kender godt alle de argumenter, der fremføres til støtte for militært at drage Vesttyskland med ind i Vesteuropas forsvar. Overfor alle disse argumenter er der det ene, meget alvorlige argument, at et oprustet Tyskland til enhver tid i historien har vist sig at være den største fare for freden i Europa, og jeg tror, at man gør demokratiet i Tyskland en dårlig tjeneste, hvis man vil støtte det ved at lade den militære ledelse i Tyskland få øget indflydelse. Jeg tvivler på, at det tyske demokrati kan holde til det, og så er vi vel rejst.

Det ærede medlem hr. Kristen Amby kalder et neutralt Tyskland virkelighedsfjernt; det er en ny opfattelse hos det ærede medlem og hans parti. I 1947 var det ærede medlem og hans parti enige i, at et oprustet Tyskland ville være en fare for freden i Europa. Hvad er begrundelsen for, at de herrer nu ganske har forladt det standpunkt og bebrejder os, der mener det samme stadigvæk, at vi står fast på vort synspunkt? Der er kun den forskel, at vi i 1947 havde tingene nærmere ind på os og havde set, hvilken fare den tyske oprustning var.

Den højtærede udenrigsminister mener altså ikke, at der er noget at foretage sig i spørgsmålet om Danmarks stilling til Vesttysklands oprustning, for det er afgjort. Hvad om nu Europahæren ikke bliver til virkelighed? Der er jo ingen, der ved, om traktaten bliver ratificeret i det franske parlament. Hvad så? Så opstår der en ny situation. Hvad om den nye strategi, der overvejes i Amerikas Forenede Stater, bliver

til virkelighed? Det skaber også en ny situation. Jeg må ærlig talt sige, at jeg havde ventet, at den nuværende udenrigsminister ville være mere optaget af de nye muligheder, der foreligger, end af at kunne slå fast, at han i udenrigspolitikken var sindet at følge den samme linie, som var fulgt af den forrige regering.

Vedrørende spørgsmålet om anerkendelse af det nye Kina er ministeren enig i det synspunkt, at vi bør tilstræbe, at Kina anerkendes. Ministeren mente ikke, at man på nuværende tidspunkt kan rejse spørgsmålet som et krav overfor Amerika. Jeg vil dog henstille til ministeren at overveje, om ikke det var muligt ved fælles optræden fra de lande, som har anerkendt Kina, at påvirke Amerikas standpunkt, for alting tyder på, at det er meget afgørende for at komme videre i forhandlingerne mellem landene, at Kina får den placering, som vi alle er enige om det bør have i det internationale samarbejde. Jeg kan ikke se, der skulle være noget galt i, at vi fra dansk side søger at rejse spørgsmålet overfor de organer, som vi har mulighed for at komme i kontakt med.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke sagde, at det var ikke nok at tale om at ville bevare freden, man måtte betale prisen, og det er jeg enig med det ærede medlem om. Jeg mener, at prisen må være, at vi er trofaste mod de demokratiske idealer og vilige til at bringe de ofre, som er nødvendige for at sikre demokratiet. Jeg tror blot ikke på, at den vej, det ærede medlem anviser med oprustning og magtbalance i verden, er den vej, der kan sikre freden, friheden og demokratiet.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft sagde, at det var ikke noget nyt, at man fra dansk side rejste krav indenfor samarbejdsorganisationerne, i Atlantpagten og FN. Det har jeg heller ikke fremført som noget nyt. Jeg har peget på nogle ganske aktuelle ting og tilrådet, at man indenfor disse organisationer optager disse spørgsmål til ny drøftelse, og det må være en ganske naturlig ting efter den fremgangsmåde, der bruges indenfor demokratiene. Hvormeget man så får ud af det, kan måske også afhænge af, hvem det er, der rejser spørgsmålene, og på hvilken måde de bliver rejst.